

15 Ιουνίου 2020

Aids, εκκλησία και πραγματικός έρωτας

Επιστήμες / Επιστήμη & Θρησκεία

Δήμητρα Μπότσαρη, Θεολόγος, Msc Θεολογίας, Msc Ειδικής Αγωγής

Το ζήτημα του AIDS εξετάζεται συνήθως μόνο από ιατρικής, ψυχολογικής και κοινωνικής πλευράς και συχνά παραμερίζεται η θεολογική. Η ορθόδοξη θεολογία έχει να προσφέρει πολλά πάνω στο θέμα του AIDS και να δώσει ουσιαστικές λύσεις.

Δε θα ήταν τολμηρό αν λέγαμε ότι το ζήτημα πρέπει να αντιμετωπιστεί πρώτα από θεολογικής πλευράς και έπειτα από ιατρικής και αυτό γιατί τα αίτια του AIDS έχουν να κάνουν με τον τρόπο και τη στάση ζωής μας. Δηλαδή δεν πρέπει να το αντιμετωπίσουμε επιφανειακά, εκφράζοντας απλά απόψεις, σκέψεις και προβληματισμούς αλλά να παρουσιάσουμε έναν διαφορετικό τρόπο ζωής, γιατί το ίδιο το AIDS φανερώνει έναν ιδιαίτερο τρόπο ζωής.

Στο σημείο αυτό, η Εκκλησία μπορεί να συμβάλει ουσιαστικά γιατί είναι η μόνη που προτείνει μια διαφορετική στάση απέναντι σε όλα τα θέματα που απασχολούν το σύγχρονο άνθρωπο[1]. Η Εκκλησία αναζητά και δίνει μεγάλη βαρύτητα στα αίτια που προκαλούν την ασθένεια, στην προκειμένη περίπτωση του AIDS, και στη συνέχεια αντιμετωπίζει τα συμπτώματα βασιζόμενη στην εμπειρία της και την Ορθόδοξη Παράδοσή της. Την ίδια σειρά άλλωστε ακολουθεί και η ιατρική. Θα ήταν ανώφελο να αντιμετωπίζαμε τα συμπτώματα αγνοώντας τα αίτια.

Προσδιορίζοντας τα αίτια του AIDS, η Εκκλησία καταλήγει μέσα από τη μακρά εμπειρία της σε κάποια συμπεράσματα. Ένα από τα βασικά αίτια που αναγνωρίζει είναι η λανθασμένη αντίληψη για τον έρωτα. Σύμφωνα με τις στατιστικές έρευνες, το μεγαλύτερο ποσοστό όσων πάσχουν από AIDS, προσεβλήθησαν από ερωτική επαφή.

Αρχικά, το AIDS παρουσιάστηκε ως νόσος των ομοφυλοφίλων αλλά στη συνέχεια στις ομάδες υψηλού κινδύνου, όπως λέγονται, προστέθηκαν και όσοι αλλάζουν συχνά ερωτικούς συντρόφους[2].

Πολλοί ίσως βιαστούν να πουν αυθαίρετα ότι η Εκκλησία είναι κατά του έρωτα και της αγάπης. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μίλησαν για τον αληθινό έρωτα και τον περιέγραψαν σαν μια δύναμη ενωτική. Ο πραγματικός έρωτας βιώνεται όταν οι δυνάμεις της ψυχής κινούνται κατά φύση και υπέρ φύση και όχι παρά φύση, δηλαδή με το σαρκικό έρωτα. Η επιφανειακή στάση και η μηχανιστική θεώρηση του ανθρώπου για τον έρωτα είναι πηγές προβλημάτων. Ο έρωτας όμως είναι κάτι βαθύτερο και ουσιαστικότερο.

Η Εκκλησία με το μυστήριο του γάμου τοποθετεί τον έρωτα στην πραγματική του διάσταση. Τον ωριμάζει και αναδεικνύει την ιερότητα και το πνευματικό του βάθος γιατί ο πραγματικός έρωτας προάγει την αγάπη και την αυτοθυσία του ενός

συντρόφου για τον άλλο[3]. Όταν δύο σύζυγοι ζουν τη σχέση τους όπως η Εκκλησία ζει τη σχέση της με το Χριστό, τότε η ένωσή τους, ακόμα και η σωματική, έχει σπάνια πνευματικά χαρακτηριστικά[4]. Ο γάμος καθιστά τον άνθρωπο γνώστη του γιατί ήρθαμε στη ζωή και ποιο σκοπό εξυπηρετεί η ύπαρξή μας. Εξάλλου, δεν μπορεί η προφύλαξη να εξαντληθεί στη μηχανιστική θεώρηση του έρωτα γιατί αυτό θα σηματοδοτούσε και το θάνατο της αγάπης μεταξύ δύο ανθρώπων.

Σημειώσεις

[1] Αρχιμ. Ι. Σ. Βλάχου, *AIDS ένας τρόπος ζωής*, Αθήνα, 1994, σελ.22.

[2] Πρωτ. Β. Καλλιακμάνη, *Εθελοντισμός και κοινωνική ευθύνη*, Θεσσαλονίκη, 2002, σελ. 57.

[3] Ο. π. σελ. 58.

[4] Αρχιμ. Ν. Χατζηνικολάου, *Ελεύθεροι από το γονιδίωμα*, Αθήνα, σελ. 170.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

<https://bit.ly/2YCO63x>